

ישי הילד הקטן שלי

wife קרויזי

כיווץ בלב, געגוע, חיסרון, דמעות, רצון לחבק, זיכרונות מתוקים אבל כואבים.

שני קולות, זיכרונות מתוקים המעוררים חוס בלב, אבל מצד שני הם 'זיכרונות' והם כואבים. שני קולות במקביל, היש והאין מתערבבים. געגוע, גע וגע, פעמיים גע, מזמין נגיעה אבל בעצם אין אפשרות לגעת בגוף אלא רק ברוח ובמהות. נוכחות והיעדר בו זמנית. היעדר פיזי ונוכחות במימד אחר, מימד לא מוחשי ולא נוכח, אבל בעצם כן נוכח, קרוב אבל מאוד רחוק...

י"ז בתמוז, שבת בבוקר מתחילים צירים, כל הילדים בבית, אנחנו עוקבים ומחכים, הילדים שותפים להתרגשות, עוד מעט יצטרף למשפחה תינוק חדש...

הצירים מתחזקים ואנחנו נוסעים לבית חולים שערי צדק, הפעם נירה לא יכולה להתלוות אלי, אני מאוכזבת אבל משלימה עם המצב...

אני נוסעת מתוך החלטה להקל על עצמי ולבקש אפידורל ברגע שרק אפשר. כשאנחנו מגיעים לבית החולים, מסתבר לנו שעוד מעט יש החלפת משמרות, המיילדת שכבר מריחה את סוף יום העבודה שלה, לא מסכימה להתחיל את התהליך במשמרת שלה... אני נאלצת לחכות כאובה עד המשמרת הבאה... בסופו של דבר רק צד אחד של הגוף שלי מגיב לאפידורל, הצד השני מרגיש הכל, הרגשה של גוף מעוות...

ב"ה גם זה עובר ונולד תינוק מתוק מתוק, חיכינו לצאת השבת כדי לבשר לילדים והשמחה הרקיעה שחקים, יש בבית גם כלה וגם תינוק חדש, תינוק קטן ומתוק!

הברית מתקיימת ביישוב בשבת, כל כך מיוחד, חשבנו שנולד מושיעם של ישראל, קראנו לו ישי ע"ש אביו של דוד המלך שנכנס חי, כולו זכאי, לגן עדן...

ישי גדל ומתפתח, רק לדבר אינו יכול, כל מילה יוצאת משובשת והתסכול גדול, במקום שוקו הוא אומר 'טוטו' וכך גם קורא לשלמה אחיו הגדול, ילד קטן אך נבון, רק אמא מצליחה להבין מה הוא רוצה... אפרת, קלינאית התקשורת, מסכימה לראות ולאבחן את הקטנצייק למרות גילו הצעיר, היא מתרשמת מיכולותיו השכליות ומתחילה ללמד אותו לבטא עיצורים בזה אחר זה. ישי מתגלה כמשקיען בלתי נדלה, יושב ומתאמץ לבטא נכון את העיצורים החדשים, ומשבוע לשבוע מתגלה לנו שפה עשירה הפורצת מפיו. השמחה גדלה והולכת והילד המשקיען רואה ברכה בעמלו ומאז ועד יומו האחרון אינו מפסיק לומר את דעתו...

הילד הקטן והסוער שלי, הולך וגדל לשמחת כל בני המשפחה, הפינוקי של כולם... הוא תמיד רץ ומזוגג, קופץ ומנתר, רץ מצד לצד לפני רגליו של מי שהולך לידו, חייכן, שמח, ומלא חיות...

זולל בכל הזדמנות סוכריות עדשים, ממתק השבת החביב עליו...

תמיד שמח לפיצות, ארוחת הערב האולטימטיבית והמועדפת לכל ערב ראש חודש.

זולל כדורי שוקולד, מצליח לחסל קופסא מלאה, כפי שיכול להעיד כל מי שהכין אותם לשבת, ולא נשאר מהם זכר אחרי שישי ראה אותם...

מכין סנדביציים מושקעים של טוסט עם ירקות חתוכים, לו ולאליעד האחיינן החבר, ממש כמו גדול, כמו שראה שמכינים בבגייל טוסט...

מקשט בכישרון עוגות יום הולדת, והכי יפה שרק אפשר כזירת חיילים ערוכים לקרב, כולל טנקים, גייפים וכל מה שמצא בקופסת החיילים שלו...

חובב כדורסל, אוהד מושבע של מכבי תל אביב, לא מפסיד אף משחק, כמו שלמה אחיו הגדול, שאף לקח אותו לצפות במשחק של הקבוצה, קנה לו חולצה, וצילם אותו עם השחקנים ליד האוטובוס שהיה צבוע בצבעי כחול צהוב של הקבוצה, ישי לא מצליח להבין איך חברי כיתתו אוהדים את ביתר ירושלים...

ישי לא יכול לעמוד בפני מים, בכל שלולית הוא טובל את הרגליים, וקופץ לכל מעיין ומקווה מים, בעין פואר, בחונזיר, בכנרת, בירדנית ובכל נחל זורם...

ישי גדל ומפתח תחביבים רבים ואוספים שונים: הוא אוסף בולים, גולות, פוגים, תמונות קטנות של כלבים, בובות קטנות, כרטיסי ברכות שהוא מקבל בימי ההולדת השונים שלו, כל הברכות שמורות באלבום התמונות שלו... יש לו אוספים גדולים ומרשימים... לאחרונה הוא החליט להשקיע וללמוד לדוג דגים, הוא קנה חכה, פיתיונות, ואת כל הציוד הנדרש לדיג, מאתנו הוא מבקש שותפות קטנה, שרק ניקח אותו לים... נדמה שסקרנותו לא יודעת גבול, הוא רוצה לטעום מכל הסובב אותו ואוסף סביבו את כל העולם...

ישי רוקם כריות לאחיינים, חורז חרוזים שרשרות וצמידים, אותם הוא מחלק כהפתעות לאחייניות ולאחיינים האהובים, והם מחזירים לו שבעתיים, מוקסמים מכל דבר שישי עושה, בפרט כשהוא מקפיץ כדורי ג'אגלינג ומסובב מקלות בזריזות ידיים...

ישי מנהיג מבטן ולידה, אמיץ ויצירתי, מלא חיים ובעל תעוזה. בכל טיול הוא רץ קדימה, מוביל וראשון לפני כולם, צועד בביטחון, מקפיד תמיד לקחת חלק, נושא על גבו תרמיל כבד, ואם מידנית- אז לפחות שתיים.

ישי בעל דעה עצמאית ומוצקה, משתלב בכל שיחה, ומיד מביע דעה כשברור לו שדעתו היא הנכונה. במשחק קבוצתי בתנועת הנוער, בפעולה שקשורה ללחץ חברתי, המדריך מבקש מהחניכים לספור כמה כוסות יש, בפועל היו 16 כוסות, אבל המדריך מבקש מכולם להגיד שיש 17, ישי לא

מוותר, חוזר וסופר ומתעקש שיש רק 16 כוסות למרות שכל חבריו אומרים שיש 17 כוסות...

גם בקיץ וגם בחורף, גם בחום וגם בקור, יש אוהב ללבוש רק מכנסי פוטר, חמימים וארוכים, ולא משנה מה אחרים חושבים או לובשים...
 ישי אוהב לארגן דברים בעיקר משחקים עם האחיינים האהובים, משחקי אביוו, כשהוא חמור והם רוכבים על גבו, תופסת ומחבואים, העיקר שכולם סביבו מצטופפים...

בבית הספר ישי מאתגר את המורים, קולט בשנייה את מה שהם מלמדים, אוהב להשתתף בחידונים, ולהגיע למקומות הראשונים, לשיר בערבי כישרונות צעירים גם אם הוא נמנה על הזייפנים... כשהמורה ללשון מבקשת מהתלמידים להשלים משפטים שמתחילים במילים: 'נפשי חשקה', ישי מיד קופץ ומשלים - 'בהפסקה'...

לפני השינה ישי אוהב מאוד לשמוע סיפורי תורה וסיפורי חכמים, הוא גומע סידרה אחר סידרה, ומחליט שהוא רוצה להיות חתן התנ"ך. הוא מניח תנ"ך למראשותיו ובכל ערב לפני השינה, הוא קורא בו פרק, בסיום כל ספר אנחנו עורכים מסיבת ממתקים, ישי מתקדם בספר הספרים, כמעט והגיע עד לכתובים... גם משניות הוא אוהב ללמוד, וזוכר בעל פה מסכתות שלמות, כעת הוא בוודאי לומד תחת כיסא הכבוד...

ישי האהוב שלנו

אנחנו זוכרים אותך, אוהבים אותך אהבת אין קץ, כל האחיינים מזהים את התמונה שלך ומגיל צעיר יודעים לקרוא בשמך, אתה חלק מהחיים שלנו. אתה אמנם נעדר פיזית אך מאוד נוכח ונמצא קרוב ועמוק בלב, אתה נצור בלבבות כולנו. כולנו מתגעגעים וכואבים, ועם זאת מתאמצים לשמור על איזון בין מה שאין למה שיש, ולבחור לצמוח מתוך החיסרון והגעגוע. אנחנו מודעים לכך שהכאב הוא לעולם אך מתוך הכאב והחוסר משתדלים לחיות את החיים במלואם ולהודות על כך לבורא עולם.

ילד קטן, מתוק ויקר שלי

יהי זכרך ברוד!